

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/18/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216204080
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8216204080.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v spore žalobkyne: H. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XX, XXX XX Z. pri L., právne zastúpená: JUDr. Viera Muliková, advokátka, so sídlom M. V. Miškovského 3, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o ochranu práv spotrebiteľa, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 7Csp/21/2016 - 78 zo dňa 23.10.2017 zo dňa takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutých výrokoch III. a V. a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:
„I. Konanie o určenie zmluvy v časti dohodnutých úrokov vo výške 70,01 % p.a. pre rozpor s dobrými mravmi za neplatnú z a s t a v u j e .
II. Konanie o určenie, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.08.2013 je bezúročný a bez poplatkov z a s t a v u j e .
III. Rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX uzavretá dňa 21.08.2013 medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom je neplatná .
IV. Poplatok dojednaný v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2013 v znení: "Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako "úver/revolving") a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby v spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 € a b) a poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 € v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby." je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.
V. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,93 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.147,93 € odo dňa 15.9.2016 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

VI. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

VII. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20%.

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že dňa 21.08.2013 bola medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX, podľa ktorej jej bola poskytnutá čiastka úveru vo výške 1.500,- Eur, ktorú sa zaviazala vrátiť v 42 mesačných splátkach vo výške mesačnej splátky 80,37 Eur. Zároveň bola medzi účastníkmi uzatvorená rozhodcovská zmluva. Keďže žalobkyňa vzala svoju žalobu vo vzťahu k určeniu neplatnosti zmluvy v časti dohodnutých úrokov vo výške 70,01 % ročne a v časti určenia, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX zo dňa 21.08.2013 je bezúročný a bez poplatkov späť súd v zmysle § 144 a nasl. CSP konanie v rozsahu späťvzatia prvým a druhým výrokom rozsudku zastavil.

Pokiaľ sa jedná o určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 17Co/123/2014, s ktorého závermi sa v plnom rozsahu stotožňuje, podľa ktorého rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 6 M Cdo 9/2012.). Rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednaní. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.01.2008 za neprijateľnú podmienku v ust. § 53 ods. 4 písm. r) považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Následne súd skúmal napádanú zmluvnú podmienku. Vykonaným dokazovaním hodnotiac dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti súd dospel k záveru, že poplatok 215,75 Eura, ktorý dojednávajú žalovaný so spotrebiteľmi spočívajúci v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýkoľvek splátok úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súd z iných konaní žalovaného má vedomosť o tom, že ten pri poskytnutí úveru okamžite stiahne spotrebiteľom poplatok za vyššie uvedenú službu. Poplatok vo výške 215,75 Eur predstavuje 14,38 % z poskytnutého úveru, a to bez ohľadu na to, či žalobkyňa službu spočívajúcu v odklade splátok využije alebo nie. Takáto dohoda podľa názoru súdu spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov v neprospech spotrebiteľa

Pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia, súd uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) (dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), j) (ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k jednoznačnému záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko zo strany žalovaného išlo o úmyselne bezdôvodné obohatenie, na vydanie ktorého je stanovená 10-ročná premlčacia lehota, ktorá do podania žaloby neuplynula ani odo dňa poskytnutia úverových prostriedkov.

Žalovaný vo svojom vyjadrení ani nenamietal, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 1.284,25 Eur (vyplatená suma), pričom žalovanému uhradila celkovo sumu 2.432,18 Eur. Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Vzhľadom na to, že úver je bezúročný a bez poplatkov a súd vyhlásil poplatok za odklad splátok za neprijateľnú podmienku, žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil, a preto je povinný toto bezdôvodné obohatenie vo výške 1.147,93 Eur vydať žalobkyni a preto súd piatym výrokom tohto rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,93 Eur.

Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Proti výroku III. o určení neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, výroku V. o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie a výroku VII. o náhrade trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nevzal do úvahy žiadnu skutočnosť vyplývajúcu z obsahu rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu a teda jeho skutkové závery sú predčasné a neúplné. Z rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu 21.08.2013 vyplývajú skutočnosti podstatné pre konanie, a to že ide o listinu označenú ako „Rozhodcovská zmluva“ pričom táto obsahuje vysvetlenie, čo je dôsledkom jej uzavretia, že jej uzavretie nie je povinné a teda nie je ani predpokladom pre získanie úveru, a rovnako tak obsahuje poučenie o možnosti odstúpenia od nej. Nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Uvádžanie výšky, počtu a termínov splatnosti splátok neznamená ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky. Žalovaný napáda aj závery súdu o neuvedení doby trvania a termínu konečnej splatnosti.

V súvislosti s touto náležitosťou žalovaný uvádza, že zákonná náležitosť „termín konečnej splatnosti“ podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok vo výrokoch III. a VII. zmenil a žalobu zamietol. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu zotrvala na doterajších tvrdeniach a navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

6. V deň uzatvorenia zmluvy o úvere účastníci zároveň uzatvorili i rozhodcovskú zmluvu podľa ust. § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Podľa dojednanej rozhodcovskej zmluvy sa všetky spory zo zmluvy o úvere mohli riešiť buď pred všeobecným súdom alebo pred jedným z dvoch rozhodcovských súdov. Výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíval na žalobcovi.

S prihliadnutím na uvedené, ak spor vyvolal dodávateľ podaním žaloby na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ sa takto začatému rozhodcovskému konaniu musel podrobiť. Podanie žaloby na rozhodcovskom súde má totiž rovnaké účinky, ako keby bola žaloba podaná na súde, pričom po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde, čo je zrejmé z ust. § 19 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy.

7. Rozhodcovská zmluva, hoci uzatvorená na samostatnom tlačive, má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o úvere so spotrebiteľmi. Je preto právne bezvýznamné, či riešenie sporu rozhodcovským súdom vyplýva z rozhodcovskej doložky k zmluve, alebo z osobitnej zmluvy. Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednania.

8. Občiansky zákonník účinný od 1.1.2008 za neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ nemal možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, nakoľko túto možnosť skôr využil dodávateľ. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojím konaním podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného od 1.1.2008 len demonštratívne menuje niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľnej podmienky môžu mať aj iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

9. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spája v ust. § 53 ods. 5 sankciu neplatnosti.

10. Keďže ust. § 53 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) išlo o neplatnosť absolútnu pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti.

11. V súvislosti s akoukoľvek rozhodcovskou zmluvou je potrebné dodať, že jej cieľom je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Častokrát sa rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splyva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je predsa len význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože pri vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak stane v súkromnom právnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva rozhodcom, vrátane princípu dobrých mravov je plne opodstatnená. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná alebo vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces nedokáže náležite naplánovať sú plne namieste.

12. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Dôkazom opaku nie sú ani čl. 2 a 3 rozhodcovskej zmluvy. V čl. 2 sa nachádza len vyhlásenie veriteľa o tom, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom, pričom dlžník nemá povinnosť prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa. Čl. 3 obsahuje jedine poučenie dlžníka o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy, a to tak, že dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú veriteľ a dlžník uzatvorila, s porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy o revolvingovom úvere v rozhodcovskom konaní. Zároveň v tomto článku je spomenutá aj možnosť riešenia sporov v súdnom konaní s tým, že výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalobcovi. Aké sú aspoň základné rozdielosti súdneho a rozhodcovského konania, z týchto článkov vôbec nevyplýva. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.

13. Za takéhoto stavu neobstojí platnosť dojednanej rozhodcovskej zmluvy.

14. Podobne ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd konštatuje, že zo zmluvy o revolvingovom úvere v spojení so Zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere nie je možné zistiť termín konečnej splatnosti úveru. Oznámenie o schválení úveru, na ktoré poukazuje žalovaný, a v ktorom je uvedený termín splatnosti prvej splátky - 1.10.2013 a poslednej splátky - 1.3.2017 bolo vyhotovené dňa 21.8.2013, t.j. v deň podpisu zmluvy žalovaným. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa podpísala zmluvu dňa 19.8.2013, t.j. skôr, odvolací súd konštatuje, že v čase kedy žalobkyňa zmluvu podpisovala nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Údaj o termíne splatnosti prvej splátky, z ktorého by v spojení s údajom o tom, že úver má byť splatený v 42 mesačných splátkach bolo možné vyvodiť termín konečnej splatnosti úveru a konkrétne termíny následných splátok je uvedený len v Oznámení o schválení revolvingového úveru, nijako nevyplýva zo samotnej zmluvy resp. Zmluvných dojednaní. Nie je zrejmé, kedy sa Oznámenie o schválení revolvingového úveru reálne dostalo do dispozičnej sféry žalobkyne, žalovaný nepreukázal, že by žalobkyňa vyjadrila s predmetným Oznámením súhlas a toto na znak súhlasu podpísala. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný.

Pre záver o bezúročnosti úveru postačuje absencia aj len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorou bola v danom prípade absencia údajov o konečnej splatnosti úveru, za tejto situácie nebolo potrebné zaoberať sa tým, či bol alebo nebol správny záver, resp. výklad súdu prvej inštancie k ust. § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. a reagovať tým na odvoláciu argumentáciu žalovaného v tejto súvislosti.

15. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o konečnej splatnosti v zmluve o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v jeho napadnutých výrokoch III. o určení neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a V. o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania, keď súd prvej inštancie úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, odvolací súd jej preto priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

Existencia dôvodov pre výnimočné nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania nebola tvrdená a v zmysle § 257 CSP zo spisu ani nevyplývala.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.